

Florence Nightingale

Prima infirmieră din lume

Micii mei
EROI

București
2020

Sunt sigură că, atunci când te îmbolnăvești și trebuie să stai acasă și să te odihnești, tatăl sau mama ta au grijă de tine ca niște infirmiere adevărate. Și este un lucru bun, pentru că toți trebuie să fim îngrijiți și răsfățați când ne simțim rău.

Mă numesc Florence Nightingale și am trăit într-o perioadă în care spitalele erau locuri murdare și pline-ochi de bolnavi, în care lucrau oameni care nu știau aproape nimic despre medicină sau cum să trateze un pacient. Mi-am dedicat viața ca să schimb aceste lucruri și am reușit să transform spitalul într-un loc mai sigur și mai plăcut.

Prin cunoștințele mele, prin eforturile pe care le-am depus și spiritul meu de observație, am ajutat o mulțime de bolnavi din toată lumea, făcându-i să se simtă mai bine. De aceea sunt și astăzi cea mai cunoscută infirmieră din lume.

Dacă vrei să știi cum am reușit, citește mai departe.

Iată povestea mea.

M-am născut pe 12 mai 1820 la Florența, deși părinții mei nu erau italieni, ci englezi. Călătoreau prin lume de doi ani, dar, văzând că urma să vin pe lume, au decis să rămână câteva zile în acel minunat oraș din Italia, ca să mă nasc acolo. Le-a plăcut atât de mult, încât mi-au dat chiar numele orașului.

- Iubitele, ce nume să-i punem fetei noastre dragi?
- **Am putea să-i spunem Florence**, în onoarea orașului în care s-a născut, ce zici?

- Cred că-i o idee minunată! Sunt sigură că acest nume îi va aduce noroc.

- Da! Un nume atât de frumos o va inspira să facă lucruri minunate când va fi mare.

Totuși, în Florența am locuit doar câteva zile. Curând, ne-am întors în sudul Angliei, de unde era familia mea, și ne-am instalat în casa noastră confortabilă din Hampshire.

Poate că nu știi, dar în engleză numele meu, Nightingale, înseamnă „privighetoare”. Și, de fapt, am trăit o copilărie la fel de fericită și de veselă precum cântecul acestei păsări. **Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului studiind matematica**, una dintre pasiunile mele, și jucându-mă cu sora mea Parthenope, căreia îi fusese dat acest nume pentru se născuse în Parthenopolis, o așezare grecească în apropiere de Napoli. Amândurora ne plăcea foarte mult să ne petrecem timpul în aer liber, să alergăm și să sărim sau să ne jucăm cu păpușile. Deși ne jucam puțin diferit...

- Flo, ce faci?

- Nu vezi? Păpușa are un picior rupt, trebuie să o îngrijim.

- Adică să-i punem un bandaj? Mai bine o aruncăm, avem multe alte păpuși.

- Nici vorbă! Haide, dă-mi cârpa aceea! Este bolnavă, dar asta nu înseamnă c-a murit! Are nevoie doar de cineva care s-o îngrijească.

- Nu ești în toate mințile! Bine, hai, ia-o!

În timp ce sora mea îmbrăca și pieptăna păpușile la locul nostru de joacă, eu mă îngrijeam de cele care rămăseseră fără o mână, fără un picior sau chiar fără nas.

Curând am descoperit că nu doar păpușile mele sufereau. Într-o zi, am mers la Londra, în vizită la unchiul și mătușa mea. Capitala engleză mi s-a părut un loc fascinant, cu atât de multe muzee, magazine, străzi aglomerate... Când am văzut un vapor care naviga pe Tamisa, râul care traversează orașul, l-am rugat pe unchiul meu să facem o plimbare cu el. Iar această experiență mi-a schimbat viața.

- Unchiule, ce sunt acele case?
- Sunt cocioabele de la marginea orașului, Flo.

